

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.Š.**, fyzická osoba podnikající, *zastoupeného JUDr. Julií Šindelářovou, advokátkou se sídlem Mikulášská tř. 9, 326 00 Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne **16.7.2010 č.j. DSH/9478/10**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni osobně dne 9.9.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16.7.2010 č.j. DSH/9478/10 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 20.4.2010 č.j. ODP/10394/09 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 56 odst. 4 písm. b) zákona č. 247/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 60.000,- Kč a dále uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Problematika odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel byla upravena zákonem č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o autoškolách*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též je „*správní řád*“).

Žalobce v žalobě namítal následující.

[II]

Konstatoval, že se již v průběhu správního řízení před prvostupňovým správním orgánem k deklarovaným porušením povinností dle zákona o autoškolách, které mu byly vytýkány, vyjádřil, a to v podáních ze dne 29.6.2009 a 31.3.2010. Na těchto vyjádřeních trvá, když byl přesvědčen, že nedostatky mu vytýkané jsou drobným administrativním pochybením, která nejsou v takovém rozsahu, aby mohly být hodnoceny jako přestupek, navíc s uloženou, velmi citelnou, pokutou.

[III]

Žalobce vyslovil přesvědčení, že v jeho případě došlo k porušení § 52 správního řádu, když správní orgán ignoroval návrh účastníka řízení (= žalobce) k provedení důkazu výsledkem svědka pana P.S. Zcela obdobně v případě ignorování důkazních návrhů žalobce je nevyžádání si elektronické podoby administrativy žalobce. V obou případech se tak jedná o zjevný nesprávný úřední postup. Žalobce uvedl, že se vždy snažil a snaží vést administrativu řádně, a proto také až na základě pracovních poznámek, které byly omylem předloženy kontrolnímu orgánu, zpracovává administrativu v elektronické podobě. Všechny tyto argumenty předložil žalobce již v průběhu řízení před Magistrátem města Plzně, resp. na ně znovu upozornil v rámci odvolacího řízení. Ani jeden ze správních orgánů na důvodná tvrzení žalobce nereagoval.

[III]

Žalobce v závěru poukázal na velmi nepříznivou situaci, kdy by uložená pokuta ve výši 60.000,- Kč byla pro jeho podnikání prakticky likvidační. Žalobce se domníval, že správní orgány nereflektovaly smysl a účel ustanovení § 57 zákona o autoškolách, když v napadených rozhodnutích zcela chybí k tomuto ustanovení v obou správních aktech jakékoliv odůvodnění.

Žalovaný se k žalobě vyslovil v podání ze dne 24.11.2010, přičemž argumentačně vyšel z obsahu odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

Ze **správního spisu** se k věci podává následující. Od 18. do 20. května 2009 byla v autoškolě žalobce provedena kontrola dodržování podmínek pro provozování autoškol dle zákona o autoškolách, a to za období červen 2008 – 20. květen 2009. Výsledky kontroly

byly zachyceny v protokolu z výkonu státního dozoru ze dne 15.6.2009 zn. REG/15327/09. Protokol byl zaslán žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a byl mu doručen dne 24.6.2009.

Písemností ze dne 5.10.2009 č.j. ODP/11917/09 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správních deliktech (žalobci doručeno dne 7.10.2009), a to ve věci správních deliktů dle § 56 odst. 1 písm. f) a g) zákona o autoškolách.

Dne 20.4.2010 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí (žalobci doručeno dne 23.4.2010), v němž prvoinstanční správní orgán konstatoval, že se žalobce dopustil při provozování autoškoly správních deliktů podle § 56 odst. 1 písm. g) a h) zákona o autoškolách, za což mu byla podle § 56 odst. 4 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 60.000,- Kč. Žalobce brojil proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním ze dne 7.5.2010, přičemž odvolací námitky byly (až na výjimku týkající se výše pokuty, viz níže) obsahově shodné s námitkami žalobními.

Dne 16.7.2010 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobcovo odvolání zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Žalovaný správní orgán s tímto postupem výslovně souhlasil (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.). Žalobce nevyjádřil v zákonné lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním věci, má se proto za to, že souhlas s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání je udělen také z jeho strany (§ 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

[II]

Stran prvního žalobního bodu soud uvažil následovně.

Žalobci bylo prvoinstančním rozhodnutím kladeno za vinu, že „(...) *zaslal Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů seznam žadatelů o řidičská oprávnění*

zařazených do výuky a výcviku (dále jen hlášenka) kurzu č. 20/08 s datem zahájení kurzu dne 17.7.2008, ačkoliv výuka a výcvik daného kurzu probíhal již od 13.7.2008; u kurzu č. 32/08 provozovatel autoškoly zaslal Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů hlášenku s datem zahájení kurzu dne 28.8.2008, ačkoliv výuka a výcvik daného kurzu probíhal již od 21.8.2008. U kurzu č. 1/09 provozovatel autoškoly zaslal Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů hlášenku s datem zahájení kurzu dne 9.1.2009, ačkoliv výuka a výcvik daného kurzu probíhal již od 18.12.2008; u kurzu č. 2/09 provozovatel autoškoly zaslal Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů hlášenku s datem zahájení kurzu dne 16.1.2009, ačkoliv výuka a výcvik daného kurzu probíhal již od 8.1.2009. Dále provozovatel autoškoly nejpozději do 15 dnů ode dne ukončení výuky a výcviku písemně nepřihlásil žadatele o řidičská oprávnění P.S. (...) zařazeného do kurzu č. 6/09 u obecního úřadu obce s rozšířenou působností ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, pro které žadatel absolvoval u provozovatele autoškoly výuku a výcvik. Ačkoliv výuku a výcvik ukončil dne 28.4.2009. žádost o provedení zkoušek z odborné způsobilosti žadatelů o získání řidičského oprávnění byla provozovatelem autoškoly podána dne 18.5.2009.“.

Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o autoškolách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel autoškoly dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 25 nepředá příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností seznamy žadatelů k získání řidičského oprávnění.

Podle § 25 zákona o autoškolách je provozovatel autoškoly povinen před zahájením výuky nebo výcviku zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny provozovatele autoškoly seznam žadatelů o řidičská oprávnění zařazených do výuky a výcviku. V seznamu uvede jméno a příjmení žadatele, jeho datum narození, adresu, číslo řidičského průkazu, pokud jej vlastní, druh výuky a výcviku a skupinu, respektive podskupinu nebo skupiny, respektive podskupiny, pro které budou výuka a výcvik žadatelů prováděny, adresu učeben, kde bude prováděna výuka, seznam cvičných vozidel, na kterých bude prováděn výcvik, a den zahájení výcviku. Výuka a výcvik jsou zahájeny absolvováním první vyučovací hodiny.

Podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o autoškolách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel autoškoly dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 32 nepřihlásí písemně žadatele k získání řidičského oprávnění ke zkoušce.

Podle § 32 odst. 2 věty první zákona o autoškolách je provozovatel autoškoly povinen nejpozději do 15 dnů ode dne ukončení výuky a výcviku, popřípadě doručení žádosti žadatele o přihlášení k opakované zkoušce podle § 39 odst. 2 písemně přihlásit žadatele o řidičské oprávnění u obecního úřadu obce s rozšířenou působností ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, pro které žadatel absolvoval u provozovatele autoškoly výuku a výcvik, popřípadě k opakované zkoušce.

Soud předně nemůže akceptovat žalobcovo tvrzení o tom, že „nedostatky mu vytýkané jsou drobným administrativním pochybením, která nejsou v takovém rozsahu, aby mohly být hodnoceny jako přestupek“. Z formulace tohoto žalobního bodu je zřejmé, že žalobce

nezpochybňuje, že se vytýkaných nedostatků dopustil, má je ovšem za ryze administrativní. Takový výklad nelze připustit. Žalobcovo jednání, tak jak bylo popsáno ve správních rozhodnutích, naplňovalo skutkovou podstatu příslušných správních deliktů a správní orgány postupovaly správně, když je jako takové kvalifikovaly.

K žalobcem zmíněným vyjádřením pak soud uvádí následující.

Vyjádření ze dne 29.6.2009 se vyslovovalo k pochybením, k nimž mělo dojít v letech 2008 a 2009. Nedostatky zjištěné v roce 2008, resp. žalobcovo vyjádření k nim, však byly ve vztahu k souzené věci nepodstatné, protože ani jeden z tam zmíněných kurzů nebyl předmětem napadených rozhodnutí.

K nedostatkům z roku 2009 žalobce sice uvedl, že se vyjadřuje ke kurzu č. 2/09 (který byl předmětem napadených rozhodnutí), avšak dále se v té souvislosti vyjadřoval k žadatelům č. 9, 10 a 11. U těchto žadatelů mu ale byly vytýkány nedostatky u kurzů č. 3, 4 a 5/09, které naopak nebyly předmětem napadených rozhodnutí. Nelze proto uzavřít jinak, než že k pochybením vytýkaným v napadených rozhodnutích ohledně kurzů 1/09 a 2/09 se žalobce ve vyjádření ze dne 29.6.2009 **nevyjádřil**.

Vyjádření žalobce ze dne 31.3.2010 se týkalo jen pochybení vztahující se k pozdnímu přihlášení P.S. ke zkoušce. Žalobce tento nedostatek nezpochybnil, jen popsal „objektivní“ okolnosti, které vedly k porušení zákona. Toto vyjádření proto nemohlo mít žádný vliv na správný závěr správních orgánů, totiž že ze strany žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o autoškolách.

Prvá žalobní námitka tak **nebyla** shledána **důvodnou**.

[III]

Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Žalobce předně namítá neprovedení výsledku P.S. Prvoinstanční správní orgán se výsledkem zaobíral na str. 5 prvoinstančního rozhodnutí a dospěl k závěru, že by byl nadbytečný a neúčelný. Tento závěr opřel především o to, že žalobce, resp. jeho zástupkyně ve správním řízení, nezpochybnili, že P.S. nebyl v zákonem požadovaném termínu přihlášen ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění. Mělo k tomu dojít na vlastní žádost jmenovaného absolventa autoškoly, k dokázání čehož bylo předloženo čestné prohlášení P.S. Druhým argumentem pro neprovedení svědecké výpovědi pak bylo konstatování objektivní odpovědnosti provozovatele autoškoly za příslušný správní delikt. Žalovaný pak pohled prvoinstančního správního orgánu aproboval (str. 6 napadeného rozhodnutí).

Soud dospěl k závěru, že postup správních orgánů v případě neprovedení svědecké výpovědi P.S. byl správný. Porušení zákonné povinnosti ze strany žalobce nebylo sporné,

odpovědnost je v tomto případě stanovena jako objektivní a svědecká výpověď P.S. by na tom nemohla nic změnit. Za těchto okolností by bylo její provedení zbytečné.

Soud se rovněž neztotožnil s námitkou týkající se neprovedení důkazu elektronickou podobou administrativy žalobce.

Podle § 27 odst. 4 zákona o autoškolách musí provozovatel autoškoly vést o průběhu výuky a výcviku žadatele o řidičské oprávnění a jeho účasti na hodinách výuky a výcviku průkaznou evidenci. **Tato evidence může být vedena i v elektronické podobě.**

Z protokolu z výkonu státního dozoru ze dne 15.6.2009 zn. REG/15327/09 (viz výše) je zřejmé, že žalobce v době zahájení kontroly nepředložil správnímu orgánu evidenční knihu, třídní knihy a evidence o výcviku v řízení vozidla s tím, že jsou tyto písemnosti uloženy v místě žalobcova trvalého bydliště. Kontrola byla proto přerušena a k předložení potřebných evidencí byl sjednán náhradní termín na den 19.5.2009. K předložení administrativních podkladů žalobce pověřil paní V.Š., neboť ta měla vést kompletní administrativní činnost autoškoly. V.Š. se dne 19.5.2009 dostavila na Magistrát města Plzně a z důvodů časové tísně požádala o přeložení kontroly na 20.5.2009. Zároveň odmítla ponechat na místě originály donesených listin. Pokračování kontroly bylo proto posunuto na 20.5.2009 (do prostor autoškoly žalobce), kde byly téhož dne pořízeny fotokopie požadovaných dokladů.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce měl prostor k tomu předložit správnímu orgánu evidenci v elektronické podobě. Z jeho postupu však není zřejmé, že by takový záměr měl. Naopak, i po prodloužení termínu k předložení dal k dispozici evidenci v listinné podobě, přičemž nebylo z ničeho patrné, že by se mělo jednat o tzv. pracovní verzi. Za takových okolností se proto jeví jeho žalobní tvrzení stran evidence jako účelové a správním orgánům nelze v jejich postupu nic vytknout. Na výzvu obdržely evidenci v podobě, kterou zákon připouští, a jako takovou ji hodnotily. V této situaci pak neměly žádnou povinnost dodatečně si vyžádat evidenci elektronickou, kterou nadto žalobce, dle vlastních slov, postupně vyhotovoval na základě podkladů, které předal ke kontrole.

Ani druhý žalobní proto nebyl shledán důvodným.

[III]

Podle § 57 odst. 2 zákona o autoškolách se při stanovení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

Podle § 57 odst. 4 zákona o autoškolách se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s tím, vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Správní orgány tak i v případě žalobce jakožto podnikající fyzické osoby byly povinny přihlédnout při stanovení výše pokuty k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

Předně, žalobce nemá pravdu v tom, že v napadených rozhodnutích zcela chybí odůvodnění ve vztahu k výši uložené pokuty.

Prvoinstanční správní orgán se k výši pokuty vyslovil na str. 5 a 6 svého rozhodnutí, kde mj. uvedl: „*Při stanovení druhu a výše uložené sankce vycházel správní orgán ze závažnosti správního deliktu ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. g, h) zákona o autoškolách, vyjádřené sankcemi uvedenými v ustanovení § 56 odst. 4 téhož zákona, kdy za tyto správní delikty lze uložit sankci až do výše 100.000,-Kč. V daném případě posoudil správní orgán charakter správního deliktu ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. g) zákona o autoškolách provozovatele autoškoly jako závažný, neboť smyslem tohoto ustanovení zákona o autoškolách je přesná evidence žadatelů o řidičská oprávnění v návaznosti na další zákonem upravené povinnosti provozovatele autoškoly, kdy svým jednáním opakovaně nesplnil důležitou povinnost provozovatele autoškoly, přičemž samotná závažnost je vyjádřena i sankcí, kterou lze za správní delikt uložit. Dále správní orgán při stanovení pokuty přihlédl ke způsobu spáchání správního deliktu, kdy se tohoto protiprávního jednání dopustil vědomě opakovaně u čtyřech kurzů. Toto bylo zhodnoceno v neprospěch provozovatele autoškoly. Charakter správního deliktu ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. h) zákona o autoškolách provozovatele autoškoly v daném případě posoudil správní orgán jako méně závažný, a to s přihlédnutím k době prodlevy mezi ukončením výuky a výcviku a přihlášením žadatele p. Skály ke zkoušce z odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla pro získání řidičského oprávnění, kterou lze považovat za krátkou. Rovněž bylo přihlédnuto k okolnostem tohoto správního deliktu, kdy tak bylo učiněno na přání žáka. Ačkoli jak je již výše uvedeno nezbavují tyto okolnosti provozovatele autoškoly odpovědnosti ze spáchání správního deliktu, správní orgán je zhodnotil jako okolnosti polehčující s tím, že nedošlo ke zmaření účelu dotčeného ustanovení zákona o autoškolách. V neposlední řadě správní orgán přihlédl též k následku jeho protiprávního jednání, kdy správní orgán zhodnotil, že popsány protiprávními jednáními provozovatel autoškoly zcela nezmařil řádný chod výuky a výcviku, přičemž jak vyplynulo ze všech provedených svědeckých výpovědí, žáci předmětné autoškoly byli s úrovní výuky a výcviku spokojeni. Tyto skutečnosti byly zhodnoceny ve prospěch provozovatele autoškoly. Správní orgán dále přihlédl ke skutečnosti, že vlastní úřední činností bylo zjištěno, že se provozovatel autoškoly již správního deliktu v souvislosti s provozováním autoškoly dopustil, ačkoliv jiné skutkové podstaty, za což byl sankcionován. Toto bylo zhodnoceno jako okolnost přitěžující. Po zhodnocení všech výše uvedených skutečností ve vzájemných souvislostech, byla provozovateli autoškoly uložena pokuta mírně nad polovinou zákonem stanovené sazby.“. Žalovaný pak odůvodnění výše pokuty akceptoval.*

Soud považuje zdůvodnění správních orgánů, v kontextu s dalším textem prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, za dostačující a respektující parametry dané § 57 odst. 4 zákona o autoškolách.

Žalobce dále namítal, že výše uložené pokuty je „*pro jeho podnikání prakticky likvidační*“.

Nejvyšší správní soud v usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 20.4.2010 č.j. 1 As 9/2008-133 (publikován pod č. 2092/2010 Sb. NSS, k dispozici rovněž na www.nssoud.cz) mj. vyslovil, že má za to, že „(...) **v některých případech nelze od osobních a majetkových poměrů pachatele jiného správního deliktu zcela odhlédnout i přesto, že příslušný zákon neřadí osobní a majetkové poměry pachatele mezi taxativně určená kritéria pro výměru pokuty (...) Rozšířený senát k tomu vede především ústavní zákaz likvidačních pokut, který dovodil Ústavní soud (...).** Rozšířený senát přitom nepochybuje o tom, že zákon o silniční dopravě, stejně jako řada jiných zákonů, stanoví kritéria pro určení výše pokuty taxativně a přitom osobní a majetkové poměry pachatele mezi nimi neuvádí. Z požadavků, které klade na správní trestání ústavní pořádek, ovšem přistupuje k těmto základním kritériím ještě korektiv pro určení celkové výše pokuty, a to právě v podobě zákazu jejího likvidačního charakteru. Ústavně konformní postup při ukládání pokuty za jiný správní delikt podle zákona o silniční dopravě (případně podle jiných zákonů s obdobnou právní úpravou) tedy nespočívá v tom, že bude výčet kritérií, který je dle dikce zákona zcela zjevně taxativní, vyložen jako demonstrativní, ale právě v tom, že bude vedle těchto zákonných taxativních kritérií pro výši pokuty zohledněn i zmíněný ústavněprávní korektiv. (...) **Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. To samozřejmě neznamená, že by pokuta za jiné správní delikty měla ztratit cokoli ze své účinnosti. Naopak, jak již připomněl předkládající senát, aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.** Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak **typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě.** (...) Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžádají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“.

Ve věci posuzované zdejším soudem byla námitka likvidační výše pokuty vznesena až v žalobě. **V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí tak žalobce neučinil**, konstatoval pouze citelnost této pokuty, což, ve světle výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu, nikterak nevybočilo z obecných pravidel ukládání sankce za správní delikt [srov.: „(...) aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být **citelným** zásahem do majetkové sféry pachatele.“].

Prvoinstanční správní orgán neměl ze zákona plynoucí povinnost zjišťovat majetkové poměry žalobce jakožto pachatele správních deliktů. Ustanovení § 57 odst. 2 zákona o autoškolách toto hodnotící kritérium neuvádí. Žalobce měl v zásadě první možnost namítat likvidační pokutu až v odvolání, protože do té doby její výši neznal. Jenže v odvolání žádná taková námitka vznesena nebyla a ani z průběhu správního řízení nevyplynuly skutečnosti, které by byť jen naznačovaly neutěšenou majetkovou situaci žalobce. Žalovaný správní orgán tak neměl v tomto směru žádnou indicii. V případě správního deliktu podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o autoškolách bylo možno uložit pokutu až do výše 100.000,- Kč, v případě správního deliktu podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o autoškolách dokonce až do výše 1.000.000,- Kč. Správní orgány tak respektovaly výše uvedený názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož se při ukládání pokuty za správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, není nutné zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude mj. s ohledem na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.

Rovněž třetí žalobní bod tak nebyl důvodný.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto práva výslovně vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. července 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková